

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 224.586 van 10 september 2013

in de zaak A. 208.931/IX-8024

In zake : Pieter ZOET
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Christian Masson
kantoor houdend te 8400 Oostende
Karel Janssenslaan 33 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D’Hooghe en Leopold Schellekens
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 27 mei 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “het besluit van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 maart 2013 uitspraak doende op het verzoek van de eisende partij [Pieter Zoet] tot het verkrijgen van een vergunning voor het begeleiden van uitzonderlijke voertuigen met het oog op verkeersveiligheid”.

De verzoeker vordert eveneens om bij wijze van voorlopige maatregel “de verwerende partij te bevelen onverwijld en uiterlijk binnen de veertien dagen na de kennisgeving van het arrest de verklaring (melding) [...] te heroverwegen”.

Ten slotte vordert de verzoeker “aan de verwerende partij een dwangsom van 1.000 euro op te leggen te rekenen van de vijftiende dag na de kennisgeving van het arrest”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 september 2013.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christian Masson, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Thomas Verellen, die loco advocaat David D’Hooghe verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker, van Nederlandse nationaliteit, oefent sinds mei 2010 samen met twee werknemers onder de handelsnaam TB - Venlo het beroep van transportbegeleider uit. Zij beschikken daartoe over een door de Nederlandse overheid verleende aanstelling als transportbegeleider.

3.2. Op 3 januari 2013 ontvangt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, algemene directie Veiligheid en Preventie, directie Private Veiligheid, vanwege de verzoeker een aanvraag om een vergunning te verkrijgen om in België diensten van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen te verrichten. Die aanvraag luidt als volgt:

“Bij deze zend ik u ter inzage mijn studies die ik in NL gedaan heb voor het beroep als transportbegeleider cq verkeersregelaar.

Ik en mede mijn personeel hebben allen deze opleiding genoten en zijn dagelijks op weg met transporten.

Graag zou ik dan ook in aanmerking willen komen voor een vergunning met betrekking tot het begeleiden van transporten van, naar maar ook door België.”

Bij deze aanvraag zijn de volgende bijlagen gevoegd:

- certificaat van vakbekwaamheid transportbegeleider uitgereikt aan de verzoeker;
- certificaat van verkeersregelaar uitgereikt aan de verzoeker;
- kopie identiteitskaart van de verzoeker;
- kopie paspoort/identiteitskaart, rijbewijs en aanstellingspas verkeersregelaar van twee werknemers van de verzoeker;
- document “opleiding transportbegeleider en verkeersregelaar” van de Transport Academie.

3.3. Op 28 maart 2013 antwoordt de directie Private Veiligheid op dit verzoek. De directie verwijst vooreerst naar de voorwaarden die in België gelden voor het verkrijgen van een vergunning voor het begeleiden van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid.

Vervolgens deelt zij in verband met de opleiding voor het behalen van het “bekwaamheidsattest bewakingsagent – begeleiding van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid” het volgende mee:

“2. Aanvraag vrijstelling opleiding:

Uit onderzoek van uw brief (ontvangen op 03/01/2013) blijkt dat een vrijstelling wordt gevraagd voor de heren Pieter Maria Zoet, Jozef Gijsbertus van Drie en Petrus Adrianus Houtepen.

In het kader van de opleiding tot het bekomen van het ‘bekwaamheidsattest bewakingsagent - begeleiding van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid’ van 72 lesuren zoals bepaald in artikel 21bis van het koninklijk besluit van 21 december 2006, worden bovengenoemde personen vrijgesteld voor de volgende materie:

- Toegepaste analoge en digitale communicatietechnieken.

Bovengenoemde personen worden niet vrijgesteld voor de volgende materies:

- Algemene studie van de rechten en verplichtingen van de bewakingsagenten belast met de begeleiding van uitzonderlijke voertuigen en van de organisatorische omkadering waarbinnen zij optreden.

Gelet op het specifiek statuut van de bewakingsagent en de daarmee gepaard gaande bijzondere rechten en plichten en het gegeven dat deze Belgische regelgeving niet wordt onderwezen binnen een Nederlandse opleiding, kan er geen vrijstelling worden verleend aangaande dit vak.

- Psychologische conflicthantering bij verkeersagressie.

Noch uit de informatie uit uw brief, noch uit de bij ons beschikbare en opgevraagde info blijkt dat er binnen de Nederlandse opleidingen specifieke competenties worden aangeleerd aan personen belast met begeleiding van uitzonderlijk vervoer om om te gaan met verkeersagressie tijdens hun werkzaamheden. Dit terwijl de aard van deze activiteiten nochtans inhouden dat men reëel in verkeerssituaties kan terechtkomen waarbij men met agressieve personen/weggebruikers (bestuurders, bewoners, ...) geconfronteerd wordt. Dit is nog meer het geval in België waar uitzonderlijke transporten hoofdzakelijk plaatsvinden op (kleinere) gewestwegen, eerder dan op autosnelwegen.

- Toegepaste kennis van de regelgeving van het wegverkeer en middelen en methodes van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen.

Gelet op de specifieke Belgische regelgeving omtrent het wegverkeer in het algemeen en het uitzonderlijk vervoer in het bijzonder, is het in functie van de verkeersveiligheid noodzakelijk – mede ook doordat de bevoegdheden, plichten en werkprocedures van begeleiders in elk land anders zijn – dat deze kennis wordt onderwezen aan eenieder die in België begeleidingstaken op de openbare weg op zich neemt. Zo niet dreigt bij gebrek aan degelijke kennis de verkeersveiligheid in het gedrang te komen en inbreuken te worden begaan op de Belgische reglementering.

Voor het volgen van de opleidingen kan u zich richten tot een van de erkende opleidingsinstellingen. De lijst van de erkende opleidingsinstellingen kan teruggevonden worden via onze website www.vigilis.be.

U dient contact op te nemen met de opleidingsinstelling om:

- 1° u in te schrijven voor het psychotechnisch onderzoek dat uitgevoerd wordt door SELOR (de opleidingsinstelling zal u hieromtrent verder informeren);
- 2° u in te schrijven voor de opleiding tot het bekomen van het ‘bekwaamheidsattest bewakingsagent - begeleiding van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid’ en voor het afleggen van

de examens bij SELOR en de FOD Mobiliteit en Vervoer (de opleidingsinstelling zal u ook hieromtrent verder informeren).

Wanneer u slaagt zal de opleidingsinstelling u het bedoelde bekwaamheidsattest overhandigen.”

3.4. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Het eerste middel is genomen uit de schending van:

- de artikelen 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie;
- artikel 4bis, § 1, tweede lid, van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid;
- artikel 6, a, van de Richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties en artikel 8, a, van de wet van 12 februari 2008 tot instelling van een nieuw algemeen kader voor de erkenning van EG-beroepskwalificaties;
- artikel 7, eerste en tweede lid, van de Richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties en artikel 9, § 1 en § 2, van de wet van 12 februari 2008 tot

instelling van een nieuw algemeen kader voor de erkenning van EG-beroepskwalificaties.

6. Het eerste middel is gericht tegen de voorbeslissing omtrent de aanvraag van een vergunning. De verzoeker wijst er op dat uit de inhoud van het schrijven van de verwerende partij van 28 maart 2013 zou blijken dat zijn aanvraag zou worden behandeld zoals een interne Belgische aanvraag. De voorwaarden die werden opgelegd, met name het verkrijgen van een vergunning, het overschrijven van de som van 1000 euro voor de dekking van administratieve kosten, de technische uitrusting van de maatschappelijke zetel en de bankwaarborg, zouden strijdig zijn met het beginsel van vrij verkeer van diensten.

Beoordeling

7. De verzoeker beperkt zich in het eerste middel tot de bewering dat de aangevoerde verdragsrechtelijke en wettelijke bepalingen geschonden zouden zijn omdat 1) “de buitenlandse aanvrager behandeld [wordt] zoals de Belgische aanvrager” en 2) de voorwaarden die hem worden opgelegd, met name het verkrijgen van een vergunning, het overschrijven van de som van 1000 euro voor de dekking van administratieve kosten, de technische uitrusting van de maatschappelijke zetel en de bankwaarborg, “strijdig [zijn] met het beginsel van het vrij verkeer van diensten”.

Weliswaar wordt in het middel de tekst van artikel 4bis, § 1, tweede lid, van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid geciteerd, alsook de tekst van de artikelen 8 en 9, § 1 en § 2, van de voormelde wet van 12 februari 2008, en hierbij wordt eveneens verwezen naar artikel 6, a, en artikel 7, eerste lid, c, en tweede lid, van de Richtlijn 2005/36/EG, maar er wordt niet aangegeven op welke wijze deze rechtsregels door het bestreden besluit zouden zijn geschonden. Evenmin wordt vermeld waarom uit deze bepalingen kan worden afgeleid dat de buitenlandse aanvrager niet op dezelfde wijze behandeld zou mogen worden als de Belgische aanvrager, noch dat

deze bepalingen een beperking van het beginsel van vrij verkeer van diensten zouden inhouden.

Eén en ander geldt des te meer inzake de artikelen 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie die helemaal niet in de uitwerking van het middel worden betrokken.

8. Het eerste middel is bijgevolg, op het eerste gezicht, niet ontvankelijk.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. Het tweede middel is genomen uit de schending van:

- de artikelen 56, 57 en 51-52 juncto 62 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie;
- artikel 7, vierde lid, eerste alinea, van de Richtlijn 2005/36/EG en artikel 9, § 4, eerste lid, van de wet van 12 februari 2008 tot instelling van een nieuw algemeen kader voor de erkenning van EG-beroepskwalificaties;
- artikel 3 van de Regeling van de Minister van Verkeer en Waterstaat (Nederland) houdende regels met betrekking tot de opleiding, de aanstelling, de examinering en de uitrusting van verkeersregelaars;
- het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;
- de bewijskracht van het document “transportbegeleider” uitgaande van de Transport Academie te Son (Nederland), als bijlage gevoegd aan de ongedateerde aanvraag (melding) van de verzoeker.

De verzoeker stelt dat het openbaar gezag, de openbare orde en de openbare veiligheid geen criteria zijn waarop beperkingen op het vrije verkeer van diensten van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen kunnen worden opgelegd.

10. In ondergeschikte orde wijst de verzoeker er op dat in zoverre het begeleiden van uitzonderlijke voertuigen toch verband zou houden met voormelde criteria, de verwerende partij bij de toetsing aan artikel 9, § 4, eerste lid, van de voormelde wet van 12 februari 2008 de door de verzoeker gevolgde vakken en de verrichte werkzaamheden in concreto in aanmerking diende te nemen en te waarderen. Bij die toetsing diende de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen, hetgeen betekent dat de waardering van de vermelde opleidingen voor de verzoeker niet onevenredig nadelig mag zijn in verhouding tot het met de Richtlijn beoogde doel om het vrij verrichten van diensten in de Europese Unie te vergemakkelijken. De verwerende partij zou de in artikel 9, § 4, van de wet van 12 februari 2008 beschreven toetsing niet, althans niet op een ernstige en juiste wijze hebben verricht.

Beoordeling

Betreffende de bewering in hoofddorde dat het openbaar gezag, de openbare orde en de openbare veiligheid geen criteria zijn waarop beperkingen op het vrije verkeer van diensten van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen kunnen worden opgelegd:

11. Het beginsel van het vrij verrichten van diensten staat er op het eerste gezicht niet aan in de weg dat de lidstaat waar de dienst wordt verricht een vergunning eist, op voorwaarde dat die lidstaat rekening houdt met de bewijsstukken en waarborgen die de dienstverrichter voor de uitoefening van zijn werkzaamheden in de lidstaat van vestiging reeds heeft verschaft.

Het Hof van Justitie in het arrest van 9 maart 2000 (Commissie/België – zaak C-355/98) ontkent op het eerste gezicht niet dat de beperkingen op het vrij verkeer van goederen die voortvloeiden uit de noodzaak om een vergunning te hebben voor bewakingsondernemingen, “hun rechtvaardiging vinden in dwingende redenen van algemeen belang, die gelden voor iedere persoon of onderneming die op het grondgebied van de betrokken staat werkzaam

is”. Het Hof wees er wel op dat dit enkel kon “voor zover dit belang niet wordt gewaarborgd door de regels waaraan de dienstverrichter is onderworpen in de lidstaat waar hij is gevestigd” om daaruit te concluderen dat “Aangezien de Belgische wettelijke regeling aan alle ondernemingen dezelfde voorwaarden voor het verkrijgen van een voorafgaande vergunning of erkenning stelt, sluit zij uit, dat rekening wordt gehouden met de verplichtingen waaraan de dienstverrichter reeds is onderworpen in de lidstaat waar hij is gevestigd”. Het kan niet betwist worden dat de voormelde wet van 10 april 1990 doelen van algemeen belang nastreeft. In casu is het begeleiden van uitzonderlijk transport (verkeersveiligheid) en het opnemen van politietaken door privé-bedrijven prima facie een dwingende reden van algemeen belang.

In casu heeft het bestreden besluit, op het eerste gezicht, wel degelijk rekening gehouden met de beroepskwalificaties waarover de verzoeker beschikt.

De bewering dat het openbaar gezag, de openbare orde en de openbare veiligheid geen criteria zouden zijn waarop beperkingen op het vrije verkeer van diensten van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen kunnen worden opgelegd, kan derhalve op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

12. Het in hoofddorde ontwikkeld middelonderdeel is niet ernstig.

Betreffende de in ondergeschikte orde geformuleerde kritiek op de beoordeling van de door de verzoeker gevolgde opleidingen:

13. Uit de inhoud van het schrijven van 28 maart 2013 blijkt dat de vraag naar de gelijkwaardigheid van de door de verzoeker gevolgde opleidingen met de opleidingen die door artikel 21bis van het koninklijk besluit van 21 december 2006 worden voorgeschreven met het oog op het verkrijgen van het “bekwaamheidsattest bewakingsagent – begeleiding van uitzonderlijke voertuigen” op het eerste gezicht wel degelijk aan een grondig en zorgvuldig onderzoek werd onderworpen.

Tevens werd de beslissing om de verzoeker slechts een vrijstelling te verlenen voor de opleiding “Toegepaste analoge en digitale communicatietechnieken”, maar niet voor de drie andere opleidingen (met name “Algemene studie van de rechten en verplichtingen van de bewakingsagenten belast met de begeleiding van uitzonderlijke voertuigen en van de organisatorische omkadering waarbinnen zij optreden”, “Psychologische conflicthantering bij verkeersagressie” en “Toegepaste kennis van de regelgeving van het wegverkeer en middelen en methodes van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen”) afdoende gemotiveerd, hetgeen niet betwist wordt door de verzoeker die zich immers niet beroept op een vermeende schending van de formele of materiële motiveringsplicht.

Hierna wordt nog ingegaan op de specifieke kritiek van de verzoeker per weigeringsmotief voor de aangevraagde vrijstelling van opleiding.

1° Betreffende de weigering van vrijstelling voor de opleiding *“Algemene studie van de rechten en verplichtingen van de bewakingsagenten belast met de begeleiding van uitzonderlijke voertuigen en van de organisatorische omkadering waarbinnen zij optreden”*

De verzoeker is van oordeel dat het begeleiden van uitzonderlijke voertuigen op Belgisch grondgebied niet specifiek zou zijn dan op Nederlands grondgebied en dat de verwerende partij “Unierechtelijk” niet zou mogen opleggen dat de verzoeker naast zijn Nederlandse opleiding, een bijkomende Belgische opleiding zou moeten volgen.

Het beginsel van het vrij verrichten van diensten belet niet dat de gelijkwaardigheid van beroepskwalificaties wordt onderzocht. Het feit dat in de ene lidstaat minder strikte bepalingen gelden dan in de andere, betekent echter niet automatisch dat de in deze laatste lidstaat geldende bepalingen onevenredig en derhalve onverenigbaar met het unierecht zijn (HvJ, 10 mei 1995, zaak C-384/93, ov 51; HvJ, 12 december 1996, zaak C-3/95, ov 42).

Ook in het kader van de Richtlijn 2005/36/EG wordt in overweging 11 benadrukt dat “de lidstaten het recht [moeten] behouden om het vereiste minimumopleidingsniveau vast te stellen om de kwaliteit van de op hun grondgebied verrichte diensten te waarborgen”. Weliswaar wordt hierbij tevens aangegeven dat op grond van de artikelen 10, 39 en 43 van het Verdrag zij een onderdaan van een lidstaat evenwel niet mogen verplichten bepaalde kwalificaties te verwerven die zij over het algemeen slechts vaststellen door verwijzing naar de diploma’s die in het kader van hun eigen nationale opleidingsstelsel gelden, terwijl de betrokkene al deze kwalificaties of een deel daarvan reeds in een andere lidstaat heeft verworven. Hieraan wordt wel toegevoegd dat er moet “worden vastgelegd dat elke ontvangende lidstaat waar een beroep is gereguleerd, rekening houdt met in een andere lidstaat verworven kwalificaties en nagaat of die met de door hem geëiste kwalificaties overeenstemmen”.

Ook de afdeling wetgeving van de Raad van State heeft overwogen dat de bepaling, thans opgenomen in artikel 4bis van de voormelde wet van 10 april 1990, die de minister van Binnenlandse Zaken ertoe verplicht om bij de beoordeling van de vergunningsaanvraag van een buitenlandse dienstverlener rekening te houden met de waarborgen die deze voor de uitoefening van zijn activiteiten heeft verstrekt in de lidstaat waar hij gevestigd is, impliceert dat onderzocht wordt of deze waarborgen vergelijkbaar zijn (Parl. St. Kamer 2000-2001, nr. 1142/1, p. 31).

Dit is wat de verwerende partij heeft gedaan: zij heeft met name onderzocht in hoeverre de door de verzoeker in Nederland gevolgde opleidingen als gelijkwaardig kunnen worden beschouwd met de opleidingen die in België worden geëist met het oog op het verkrijgen van het “bekwaamheidsattest bewakingsagent – begeleiding van uitzonderlijke voertuigen”.

Wanneer wordt vastgesteld door het bestuur dat geen buitenlands equivalent bestaat voor bepaalde onderdelen van de opleiding die in België verplicht worden voorgeschreven met het oog op het behalen van het “bekwaamheidsattest bewakingsagent – begeleiding van uitzonderlijke

voertuigen”, kan op het eerste gezicht wel degelijk worden geoordeeld dat de aanvrager niet wordt vrijgesteld van voornoemde onderdelen van deze opleiding.

14. De verwerende partij heeft op grond van de volgende motieven de vrijstelling voor dit opleidingsonderdeel geweigerd aan de verzoeker:

“Gelet op het specifiek statuut van de bewakingsagent en de daarmee gepaard gaande bijzondere rechten en plichten en het gegeven dat deze Belgische regelgeving niet wordt onderwezen binnen een Nederlandse opleiding, kan er geen vrijstelling worden verleend aangaande dit vak.”

Op het eerste gezicht blijkt niet dat de verzoeker in Nederland een vergelijkbare “algemene studie” heeft gevolgd. De weigering van vrijstelling is derhalve prima facie gerechtvaardigd.

2° Betreffende de weigering van vrijstelling voor de opleiding *“Psychologische conflicthantering bij verkeersagressie”*

15. De verwerende partij heeft op grond van de volgende motieven de vrijstelling voor dit opleidingsonderdeel geweigerd aan de verzoeker:

“Noch uit de informatie uit uw brief, noch uit de bij ons beschikbare en opgevraagde info blijkt dat er binnen de Nederlandse opleidingen specifieke competenties worden aangeleerd aan personen belast met begeleiding van uitzonderlijk vervoer om om te gaan met verkeersagressie tijdens hun werkzaamheden. Dit terwijl de aard van deze activiteiten nochtans inhouden dat men reëel in verkeerssituaties kan terechtkomen waarbij men met agressieve personen/weggebruikers (bestuurders, bewoners,...) geconfronteerd wordt. Dit is nog meer het geval in België waar uitzonderlijke transporten hoofdzakelijk plaatsvinden op (kleinere) gewestwegen, eerder dan op autosnelwegen.”

16. Uit de door de verzoeker bij zijn aanvraag gevoegde documenten kan niet worden afgeleid dat hij een opleiding zou hebben genoten inzake psychologische conflicthantering bij verkeersagressie. Een dergelijke opleiding is inderdaad niet opgenomen in het document “opleiding transport-begeleider en verkeersregelaar”, gevoegd bij zijn aanvraag en dat een overzicht zou inhouden van de opleidingen die verzoeker heeft gevolgd.

Evenmin kan uit artikel 3 van de zogenaamde “Regeling Verkeersregelaars 2009”, noch uit het document “Kreeft Opleidingen”, worden afgeleid dat de verzoeker een dergelijke opleiding zou hebben genoten:

- Artikel 3 juncto bijlage 1 van de “Regeling Verkeersregelaars 2009” handelt over het aantonen dat de kandidaat-transportbegeleider “inzicht [heeft] in de verkeersrisico’s welke samenhangen met het gedrag van andere verkeersdeelnemers en in de verkeersrisico’s die het transport met zich meebrengt”. Aantonen een dergelijk inzicht te hebben is op het eerste gezicht niet hetzelfde als psychologische conflicthantering bij verkeersagressie.

3° Betreffende de weigering van vrijstelling voor de opleiding *“Toegepaste kennis van de regelgeving van het wegverkeer en middelen en methodes van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen”*

17. De verwerende partij heeft op grond van de volgende motieven de vrijstelling voor dit opleidingsonderdeel geweigerd aan de verzoeker:

“Gelet op de specifieke Belgische regelgeving omtrent het wegverkeer in het algemeen en het uitzonderlijk vervoer in het bijzonder, is het in functie van de verkeersveiligheid noodzakelijk – mede ook doordat de bevoegdheden, plichten en werkprocedures van begeleiders in elk land anders zijn – dat deze kennis wordt onderwezen aan eenieder die in België begeleidingstaken op de openbare weg op zich neemt. Zo niet dreigt bij gebrek aan degelijke kennis de verkeersveiligheid in het gedrang te komen en inbreuken te worden begaan op de Belgische reglementering.”

18. De verzoeker stelt: “dergelijke beslissing houdt een aanfluiting in van het Unierecht en de erin opgenomen erkenningsverplichting”. Een dergelijke kritiek is onvoldoende onderbouwd en verduidelijkt niet met welke bepalingen het bestreden motief strijdig zou zijn, noch om welke redenen. De opgegeven motieven zijn op het eerste gezicht relevant en van aard om de weigering van de vrijstelling te verantwoorden.

19. Het tweede middel is in zijn verschillende onderdelen niet ernstig.

20. Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste voorwaarde van het voornoemde artikel 17, § 2. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

21. Gelet op de verwerping van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, wordt tevens de vordering tot het opleggen van een voorlopige maatregel en tot het opleggen van een dwangsom verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en tot het opleggen van een dwangsom.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 10 september 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Daniël Moons,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Daniël Moons